

Dragi maturantje in drage maturantke, cenjeni razredničarki, profesorji ter vodstvo šole.

Letos se je vodstvo šole odločilo skrčiti proračun za prireditev, ponavadi sta govorca dva, letos pa sem se na odru znašel sam. Upam, da moje od maturantskega izleta utrujene glasilke zdržijo še moj zadnji govor.

Najprej bi rad povedal, da smo se štiri leta pri slovenščini vsi trudili govoriti pravilno, knjižno in slovnično, sklanjati in spregati vse živo ... Danes pa si bom v imenu vseh maturantov privoščil par minut govora v narečju. Upam, da mi profesorice slovenščine ne bodo preveč zamerile.

Za nami so – jaz bi temu rekel – precej razburljiva štiri leta življenja. Ja, resda smo imeli maturantski ples in maturantski izlet in še kako drugo zadevo, pa vendar smo morali preživeti dve oz. skoraj tri šolske leta pod diktaturo kovida, z maskami, zoomi, razkužili, testi in ostalimi neumnostmi. Bili smo doma, brez stika z ljudmi, sošolci, profesorji. Z ljudmi, s katerimi bi se moral največ videti ter najbolj zblížati in najbolje sodelovati tekom šolanja. To je bil izziv za nas dijake, z mojega vidika pa še večji za profesorje. In to zato, ker je kovid prišel ravno nekje na koncu prvega letnika srednje šole, ko se še nismo dobro spoznali, bili tako povezani in poznali »sistema«.

Če pa hoče profesor svoj pouk izpeljati karseda kakovostno, zanimivo in da dijaki nekaj od tega odnesejo, potrebuje ravno to, kar je bilo odvzeto: očesni stik, fizični pristop ter telesno govoricu. Za piko na i pa je to bila prva izkušnja s poukom na daljavo za večino dijakov in profesorjev. Pa vendar pogledajte: prek interneta, kamer in linkov ste nekako dosegli skoraj nemogoče – dijaki smo vas spoznali, vzljubili, navezali smo stik, izvedeli vaše najljubše hobije, imena hišnih ljubljencev, začeli smo spoznavati zasebna življenja en drugega, imeli pogovore izven šolskih okvirjev, bili ste tu za nas, ko je bilo treba garati, uživati, točiti solze sreče in brisati solze obupa. Zadnje leto, ko smo se končno brez ovir srečevali celo leto, pa je to vez le še utrdilo in zapečatilo. In ne samo to, tudi naučili ste nas nekaj! In to tako dobro, da ste nas pripeljali do mature.

Vsak človek se kdaj znajde na točki, ko misli, da se mu njegovo življenje tako ali drugače zdi malo majhno, da ni dosegel kake velike, odločilne, pomembne stvari. Dragi profesorji, če se kdaj znajdete na tej točki, se spomnite te slike: 48 maturantov, ki ste jih do zaključka srednje šole pripeljali kljub vsem oviram in ki danes sedimo tu zaradi vaših prizadevanj, zaradi vaše ljubezni do nas in za to vam bomo vedno ostali neizmerno hvaležni. Mislim, da si zaslužite en velik aplavz.

Dragi dijaki!

Pa smo končno tukaj, na točki, ki smo jo sanjali že od prvega dneva prvega letnika. Tudi za nas je bilo vsako od teh štirih let poseben izziv, prek zooma se povezati v enoten, trden in soglasen razred, ko pa nismo bili niti še gotovi, kako se kdo piše in kliče, še bolj pa se povezati med gozdarji in zdravstveniki. Pa glej no glej, tudi to nam je uspelo. Potrebovali smo nekaj časa in veliko volje in poguma, da smo se začeli pogovarjati med sabo, si zaupati, deliti zasebne stvari in plonke, se popoldne dobiti na piv... khm 'kafetu' v *Levčku*. Ni nam bilo lahko, a nekaj lahko povem o našem razredu, pa verjamem da isto velja tudi za gozdarje: bili smo povezani. Bili smo spodbuda, opora in mnogokrat rešilna bilka en drugemu. Preživeli smo veliko lepih in težkih trenutkov in kljub vsemu bili še bolj navezani en na drugega. Ko je bilo treba pomagati nekemu, je na pomoč priskočil cel razred in ko je bilo treba nekaj narediti za cel razred, je vsak v razredu dal vse, kar je imel. Bili smo definicija pregovora »vsi za enega in eden za vse«, in na to sem ponosen in na to bi moral biti ponosen vsak od vas. Mnogi od nas bodo po zaključku te prireditve odšli vsak v svoj dom. Jutri odšli delat vsak na svoje študentsko delo. Nekateri od nas bomo 1. oktobra odšli vsak na svoj faks in čez tri, štiri leta omo odšli vsak na svoje delovno mesto. Nekateri se bodo odselili, nekateri bojo ostali doma, postali starši, nekateri morda nikoli imeli družine, šli v drugo državo ...

Nikoli ne veš, kaj bo prineslo življenje. Ne moreš mu nasprotovati, ne moreš mu uiti, ne moreš ga nadzorovati. Najbolje je, da se prepustiš toku in iz tega, kar ti življenje da, iztržiš največ in iz tega pobereš karseda najboljšo lekcijo. In če bi po tem povzel naša štiri leta srednje šole, lahko rečem, da smo iz danega iztržili veliko čudovitih prijateljstev, lepih spominov ter ogromno življenjskih izkušenj in želel bi si, da v nas ostanejo karseda dolgo in da jih bomo na prihodnjih obletnicah mature vestno obujali.

Hvala, ker ste mi še zadnjič prisluhnili ter mi naklonili teh par minut. Ob koncu želim še enkrat poudariti, da je prav vsak danes tukaj zbran zaslužen za to, da si danes lahko rečemo maturantje.

Vsem želim obilo uspeha v prihodnjih letih.

Hvala.

Andraž Fidel,

predsednik dijaške skupnosti SGLZŠ Postojna